

Канадський інститут українських студій
450 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, Alberta, Canada T6G 2E8



Центральний корпус Львівського університету — це будинок колишнього галицького Сейму, побудований у 1877–81 рр.

Зміцнення зв'язків із Львівським національним університетом ім. Івана Франка

Для підтримання українознавства в Альбертському університеті на високому рівні потрібно, щоб його студенти й викладачі мали можливість навчатися й проводити дослідження в Україні, обмінюватися думками зі своїми українськими колегами й співпрацювати над різними науковими проектами. З цієї метою 1988 року, за три роки до проголошення незалежності України, Канадський інститут українських студій ініціював підписання Меморандуму про співпрацю між Альбертським університетом і Львівським національним університетом ім. Івана Франка. Ця угода сприяла науковим відрядженням викладачів і студентів обох закладів. На початку програми взаємні візити викла-

дачів і студентів відбувалися щорічно. Проте частково через нестачу коштів до середини 1990-х років такі візити стали спорадичними. Але 2003 року КІУС оживив відносини, ініціювавши продовження дії меморандуму та розширивши поле діяльності для викладачів, співробітників і студентів обох університетів.

Для розширення діяльності КІУС запропонував доповнити меморандум офіційною угодою про обмін студентами, що дозволить студентам провести семестр або й більше в партнерській установі. Для обговорення угоди та пошуку нових шляхів розвитку більш плідних відносин між двома закладами, КІУС при підтримці відділу міжнародних

зв'язків Альбертського університету й відділу сучасних мов і культурних студій запросив директора Підготовчої школи для іноземних студентів Львівського університету, професора Віктора Кревса, відвідати Альбертський університет у січні-лютому 2005 р.

Під час свого візиту професор Кревс перебував у КІУСі. Він кілька раз зустрівся із д-ром Зеноном Когутом (директор КІУСу), д-ром Богданом Клідом (заступник директора КІУСу), Ренні Ханом (заступник директора, відділ зв'язків із закордоном Альбертського університету) і Беррі Тонгом (директор закордонних освітніх програм, відділ міжнародних зв'язків Альбертського

Продовження на стор. 10

Зробити вагомий поступ

Вступаючи на посаду президента Альбертського університету 1 липня 2005 року, д-р Індіра Самарасекера закликала працівників університету „зробити вагомий поступ”. Оглядаючи нашу роботу за останні шість місяців, пригадую багато способів, якими Канадський інститут українських студій зробив цей „вагомий поступ” у своїй діяльності. Опублікувавши першу книгу дев'ятого тому «Історії України-Руси» Михайла Грушевського, КІУС здійснив черговий важливий крок у виконанні титанічного завдання перекласти англійською мовою, відредагувати й створити оновлений науковий інструментарій для всіх десяти (насправді одинадцяти) томів. Судячи з відгуків на попередні томи, КІУС дійсно сприяв обізнаності в англomовному світі про цю фундаментальну працю Грушевського.

Завершення й видання «Довідника з історії України» — інша вагомa подія в англomовному українознавстві. Підготовлений науковими співробітниками КІУСу, словник на 912 сторінках містить близько 700 статей, дев'ять мап, вичерпну хронологію української історії та найповнішу й оновлену бібліографію англomовних праць про Україну. Його розповсюдження видавництвом Scarecrow Press, що спеціалізується на довідковій та науково-бібліографічній літературі, дає гарантії того, що словник буде наявний у більшості довідкових відділів великих бібліотек.

Інший спосіб, яким КІУС зробив вагомий поступ, — це участь у конференціях. Інститут профінансував секції на річних зібраннях Канадської асоціації славістів та Американської асоціації сприяння славіс-

тиці; науковці інституту також узяли участь в інших сесіях на цих конференціях. Д-р Франк Сисин і д-р Сергій Плохій взяли участь у Двадцятому міжнародньому конгресі історичних наук у Сідней, Австралія. Інститутський внесок в українознавство був дуже помітним на Шостому конгресі Міжнародної асоціації українців, що цього року відбувся в східноукраїнському місті Донецьку. Там було презенто-



Зенон Когут перед будинком Атабаска гол, де знаходиться КІУС

вано не лише вісім доповідей працівників КІУСу, але й понад десяток учених з України виголосили промови стосовно проєктів і тем, фінансованих інститутом. Ціла сесія була присвячена роботі Східного інституту українознавства ім. Ковальських (підрозділ КІУСу, що знаходиться в Харкові) та його філіялу в Запоріжжі.

Своїми актуальними публікаціями, а також фінансуванням конференцій і участю у них КІУС поширює знання про Україну й українців, стимулює розвиток науки в Україні, плекає співпрацю між спеціалістами й служить потребам наукової грома-

ди й суспільства. Звичайно, нічого з цього не було б можливим без само-відданої праці наших науковців, перекладачів, редакторів та інших співробітників. Такою ж мірою завдячуємо нашим жертводавцям. Зазначені вище здобутки стали можливими насамперед завдяки прозорливості таких жертводавців, як бл. п. Петро Яцик, Дарія Ковальська та її бл. п. чоловік Михайло Ковальський. Але й інші жертводавці зробили свій внесок у наш успіх. Саме завдяки такому партнерству між жертводавцями й працівниками КІУСу інститут зміг здійснити той „вагомий поступ” в українознавстві.

Зенон Когут, директор

Канадський інститут українських студій

CIUS, 450 Athabasca Hall
University of Alberta
Edmonton, AB, Canada T6G 2E8

Телефон: (780) 492-2972
Телефакс: (780) 492-4967
Е-пошта: cius@ualberta.ca
Веб-сайт: www.cius.ca

Бюлетень КІУСу
Передрук дозволено за поданням джерела. ISSN 1485-7979

Редактори: Богдан Клід і Мирослав Юркевич
Перекладач: Микола Сорока
Макетування: Пітер Матілайн

У справах, що стосуються Електронної енциклопедії українознавства, «Журналу українознавчих студій», Видавництва КІУСу, Центру ім. Петра Яцика просимо звертатися за адресою:

20 Orde St., Room 125
University of Toronto
Toronto, ON M5T 1N7

Телефон: (416) 978-6934
Телефакс: (416) 978-2672
Е-пошта: cius@utoronto.ca

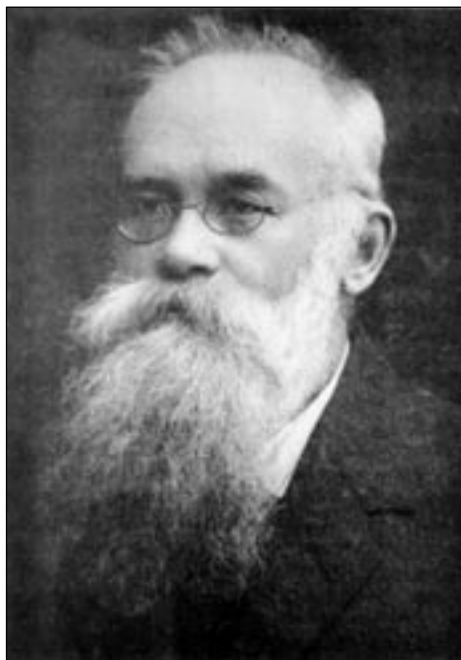
Проекти і програми

Центр ім. Петра Яцика підготував новий том «Історії України-Руси» Грушевського

Видавництво КІУСу видало новий том монументальної праці Михайла Грушевського—першу книгу дев'ятого тому його десяти томної «Історії України-Руси», що має заголовок «Козацька доба, 1650–1653 рр.». Це четвертий том, підготований Центром досліджень історії України ім. Петра Яцика у рамках проекту перекладу творів Грушевського. Перед цим Центр видав перший («Від передісторії до одинадцятого століття»), сьомий («Козацька доба до 1625 р.») і восьмий («Козацька доба, 1625–1650 рр.») томи. Перша книга дев'ятого тому — це водночас третій том підсерії, присвяченої козацькій добі під назвою «Історія української козащини». Це також перша частина найдовшого й найбільш задокументованого тому «Історії» Грушевського.

Новий том простежує історію Хмельниччини від Зборівського договору (1649 р.) до передодня Переяславської угоди 1654 р. Тут Грушевський звертається до фундаментальних питань про великий український політичний переворот середини сімнадцятого століття: яким провіднику козаків гетьману Богдану Хмельницькому бачилося майбутнє української держави після перемог козаків над поляками 1648–49 рр.? Яку тактику мала Річ Посполита для заохочення козаків до військової співпраці, тримаючи їх у політичній залежності, і яка була відповідь Хмельницького? Які відносини він хотів установити з Османською імперією, Кримським ханством та Московією? Коли Молдавія стала рушієм його політичних планів? В яких обставинах відбувся шлюб гетьманового сина Тимоша й

дочки молдавського господаря Роксанди і який був наслідок цього політичного й династичного союзу? Розв'язуючи ці питання, історик подає багатий документальний матеріал, включаючи листування провідних діячів цієї знакової епохи. Неабияка ерудованість і проникливість ученого в опрацюванні матеріалу значною мірою сприяла результатам аналізу й виробленню концепції української історії в цілому.



Михайло Грушевський (1866–1934)

Переклад першої книги дев'ятого тому здійснив покійний д-р Богдан Струмінський, видатний філолог і дослідник. Д-р Струмінський довгий час працював в Українському науковому інституті Гарвардського університету, де викладав українську мову. Він також був науковим співробітником Центру ім. Петра Яцика, автором численних наукових праць, талановитим перекладачем і журналістом. Окрім першої книги дев'ятого тому, д-

р Струмінський працював над науковим і мовним редагуванням першого тому, перекладом третього й сьомого (виданий 1999 р.) томів та здійснював наукову консультацію з питань термінології. Дружина д-ра Струмінського, Кетлін Лецишин, допомагала йому в роботі й зробила попереднє редагування його перекладів.

Головний редактор проекту перекладу творів Грушевського й директор Центру ім. Петра Яцика д-р Франк Сисин керував підготовкою й публікацією тому. Заступник директора Центру д-р Сергій Плохій був задіяний як редактор-консультант. У своєму вступі, «Написання *Історії* в СРСР», він подає хронологію обставин, в яких Грушевський писав свою першу книгу дев'ятого тому (вперше видану 1929 р.) й оглядає наукове підґрунтя, контекст і реценцію праці. Уляна Пасічник виконувала функцію відповідальної редакторки тому. До редакторського колективу також увійшли Марта Горбань-Царинник, Мирослав Юркевич, Марко Стех, Душан Беднарський, Андрій Горняткевич, Таня Плавущак-Стех та Олена Плохій. Наукову консультацію надавали Марина Кравець і професор Віктор Остапчук; професор Марія Субтельна допомогла розв'язати багато питань, що стосувалися Османської імперії, а професор Дейвід Фрік відредагував переклади доданих документів.

Підготовка першої книги дев'ятого тому до друку стала можливою за рахунок щедрої пожертви від пані Софії Войтини з Гамільтону, Онтаріо, у пам'ять Василя Білаша, Михайла Чарківського і Михайла Войтини. Кошти на переклад надійшли з дотації Національного фонду для розвитку гуманітарних наук (Вашінгтон,



Наталя Яковенко виголосила головну доповідь під час презентації книжки в Едмонтоні

округ Колумбія).

Проект перекладу творів Грушевського був ініційований Центром досліджень історії України ім. Петра Яцика з волі покійного Петра Яцика з Міссісага. Пан Яцик був переконаний, що міжнародна спільнота науковців повинна мати доступ до повного перекладу великої праці Грушевського, здійсненого на висококваліфікованому рівні. Наукові рецензії перекладених на сьогодні томів «Історії» підтверджують далекоглядність п. Яцика, а також важливість праці Грушевського для міжнародної наукової спільноти. Ось як, зокрема, коментують рецензенти значення серії та якості перекладу:

„Ті, що вивчають ранню східнослов'янську історію просто не можуть обійтися без «Історії» Грушевського.... Можна лише вітати її розповсюдження й з нетерпінням очікувати продовження проекту” (Charles J. Halperin, *Kritika: Explorations in Russian and Eurasian History* 1, no. 1, 2000).

„[Том 1] це блискучий анотований переклад...magnum opus Грушевського.... Загальний вступ до проекту перекладу, зроблений Франком Сисином на двадцяти

сторінках, майже сам собою виправдовує купівлю цієї книги” (David Saunders, *European History Quarterly* 28, 1998).

„Видання цього чудового тому [7] — це визначне звернення. Науковий інструментарій, що супроводжує текст Грушевського, зразковий і високоінформативний; довідковий матеріал осучаснено, щоб забезпечити науковця бібліографією на рівні сучасних вимог; переклад читається так, ніби праця в оригіналі була написана англійською мовою” (Caroline Finkel, *Bulletin of the School of Oriental and African Studies* 62, pt. 2, 2001).

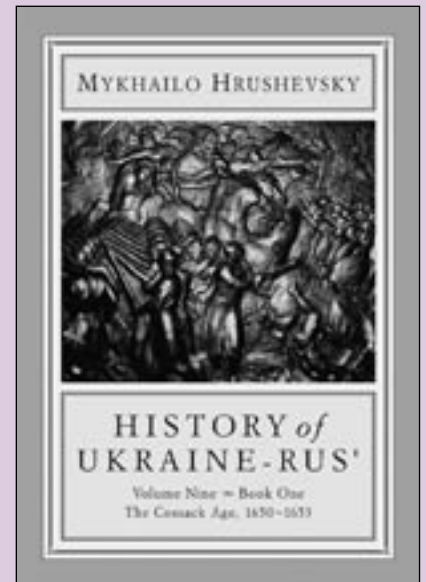
„Ця книга [Том 8] є ні більше ні менше монументальною працею.... Вона має фундаментальну цінність щодо вивчення історії сучасної української ідентичності” (Brian J. Boeck, *Russian Review* 63, no. 4, 2004).

„Для сучасної науки одним із найбільших значень тексту Грушевського є те, що він широко використав джерела й цитати з них, які нині втрачені.... Публікація даного тому [8] в англійському перекладі — і весь багатотомний проект — це насправді історіографічне й культурне звернення” (Paul W. Knoll, *The Polish Review* 49, no. 2, 2004).

„Сьогодні не можна повністю розуміти Україну без оцінки праці Грушевського. Вона залишається настільною літературою” (Hugh D. Hudson Jr., *Sixteenth Century Journal* 32, no. 1, 2001).

У вересні в Альбертському університеті відбулася презентація нового тому, на якій із вступною промовою виступила один із провідних істориків України, д-р Наталя Яковенко з Національного університету „Києво-Могилянська академія”. У жовтні відбулася презентація в Торонті, на якій виступили д-р Сисин і д-р Плохій.

Дев'ятий том, першої книги найбільш авторитетної історії України (англійською мовою)

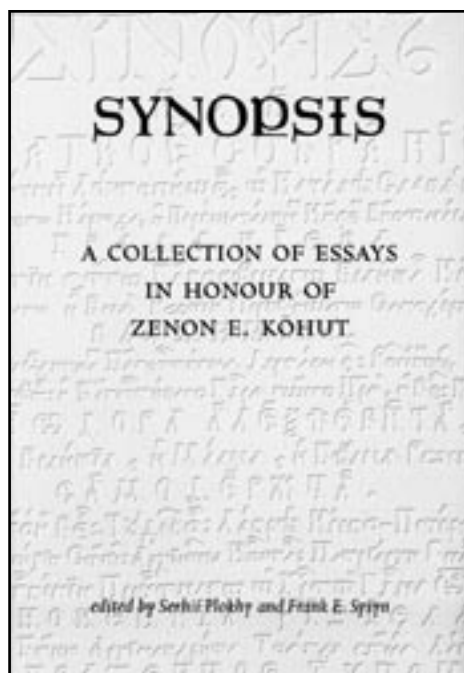


Mykhailo Hrushevsky's
History of Ukraine-Rus'
Volume Nine, Book 1
The Cossack Age, 1650–1653

Першу книгу дев'ятого тому «Історії» можете придбати за \$119.95 (плюс \$21.24 за податки та пересилку). Замовлення можна здійснити вживаючи кредитну картку на веб-сайті видавництва, через безпечну систему електронних замовлень (за адресою <www.utoronto.ca>). Можна також зателефонувати або вислати замовлення листом або факсом (долучивши чек або вказавши число кредитної картки), безпосередньо до видавництва за адресою:

CIUS Press
450 Athabasca Hall
University of Alberta
Edmonton, AB T6G 2E8
факс: (780) 492-4967
тел.: (780) 492-2973
е-пошта: cius@ualberta.ca

Нові публікації



Вийшов у світ «Синопис»

У серпні 2005 р. в-во КІУСу опублікувало «Synopsis: A Collection of Articles in Honour of Zenon E. Kohut» як окреме видання у твердій палітурці і як черговий випуск (т. 29, чч. 1–2) «Журналу українознавчих студій». Збірка укладена друзями д-ра Зенона Когути Сергієм Плохійем і Франком Сисиним з нагоди його шістдесятиліття і на знак визнання його наукових заслуг на ниві української історії та його здобутків на посаді директора Канадського інституту українських студій з 1994 року.

Збірка, що починається з біографії Зенона Когути, написаної Володимиром Кравченком, та закінчується бібліографією його праць, укладеною Тарасом Курилом, містить двадцять дві статті з різних ділянок, що торкаються усіх періодів української історії. Стаття Ярослава Ісаєвича, детальна й вичерпна праця „До історії титулатури володарів у Східній Європі”, при-

свячена середньовічному періодові.

П'ять статей стосуються сімнадцятого століття. Тереса Хинчевська-Геннель аналізує підсумковий звіт нунція Маріо Філонарді папському престолові, зроблений 1640 року, про його п'ятилітню місію в Речі Посполитій. У своїй україномовній статті Наталя Яковенко зупиняється на тематичному спектрі й розтлумачує політичну спрямованість панегірика воеводи канівському Єремії Корибуту Вишневецькому, написаного 1648 року спудеями Києво-Могилянської академії. О. Юрій Мицик зробив транскрипцію і переклад українською мовою (з відповідними анотаціями) частини польської віршованої хроніки, яка описує битву під Дрижиполем (1655 р.), в якій поляки при допомозі татарських сил зішлись з козаками та їхніми московськими союзниками. Пол Бушкович оцінює політичну значимість зв'язків українських гетьманів із найвпливовішими боярами при царському дворі. У своєму дослідженні про радянську історіографію Хмельниччини Сергій Плохій порівнює інтерпретації Михайла Покровського, Матвія Яворського, Володимира Сухино-Хоменка, Георгія Карпенка та Федора Ястребова.

У своїй україномовній статті Володимир Кравченко розглядає сучасні інтерпретації «Історії Русів», твору вісімнадцятого століття. Франк Сисин аналізує оцінку поляків, зроблену Самійлом Величком у його «Сказанні о войні козацької з поляками», написаному на початку вісімнадцятого століття. Олексій Толочко доводить, що головний наратив російської історії, започаткований Сергієм Соловйовим та Василем Ключевським, походить від «Истории российской» Василя Татищева, написаної десь перед 1739 роком.

Чотири статті присвячені подіям

дев'ятнадцятого століття. На основі судових документів з польських архівів Марта Богачевська-Хом'як розглядає політичне ставлення галицьких селян до царського режиму. Ярослав Грицак показує, якою мірою романи й оповідання Бориславського циклу Івана Франка відображають реальні події 1880–х років у цьому регіоні. Орест Пелех обговорює сутність Кирило-Методіївського братства. Альфред Рібер описує дебати 1860–х років про будівництво залізничної



колії через Україну, яка з'єднала Москву з Чорним морем. Дві статті охоплюють події XIX–XX ст.: Богдан Клід простежує витоки державницької школи в українській історіографії, а Дейвід Сондерз переконливо доводить, що ставлення Росії до України в період 1847–1941 років було особливо жорстким.

Однак більшість статей присвячені подіям XX століття. Ольга Андрієвська описує формування «покоління 1917 року», яке вело боротьбу за незалежність України (1917–21). На

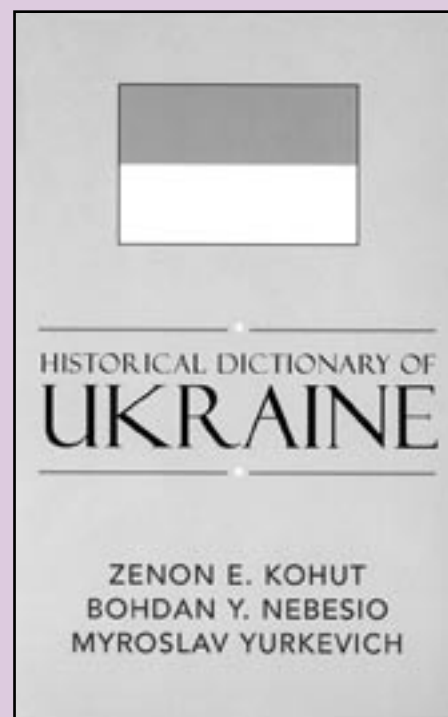
Англомовний «Довідник з історії України»

У травні 2005 року Scarecrow Press, відоме американське видавництво, що спеціалізується на довідково-історико-бібліографічній літературі (знаходиться в м. Ленгем, штат Меріленд), видало «Довідник з історії України» (Historical Dictionary of Ukraine) як сорок п'ятий том у своїй серії «Довідники з історії Європи». Автори видання: старший редактор Видавництва КІУСу Мирослав Юркевич (керівник проекту), директор КІУСу д-р Зенон Когут та викладач Відділу англійстики і кіномистецтва Альбертського університету д-р Богдан Небесьо, який нещодавно отримав нову посаду в Брокському університеті (м. Сент-Кетерінс, Онтаріо). Праця над проектом здійснювалася в рамках інститутської Програми дослідження Східної України ім. Ковальських і була повністю профінансована з Вічного фонду ім. Михайла і Дарії Ковальських. Аспірант з української літератури Альбертського університету Лада Горняткевич працювала над проектом науковим асистентом понад три роки. Докторант із політології Альбертського університету Тетяна

Нарожна займалася дослідженнями й зробила робочі варіанти деяких статей про сучасну Україну.

«Довідник з історії України» — це перша праця такого роду англійською мовою. Хоча англомовні огляди історії України з'являються з 1930-х років, проте ще не було окремого однотомного довідника, який охоплював би українську історію від найдавніших часів до сьогодні. Довідник подає читачам відомості про Україну в загальних статтях про її населення, географію, економіку, політику й культуру; описах інституцій, культурних пам'яток, політичних партій, битв і воєн; та біографічних портретах провідних політиків, мистців, науковців, військових та духовенства. Праця включає дев'ять мап і вичерпну хронологію історії України. В ній також подано найповнішу бібліографію англомовних праць про Україну.

Книга була подана до видання у жовтні 2004 року, незадовго до Помаранчевої революції, що так змінила політичну арену в Україні. Окремий розділ, який висвітлює події до інавгурації Віктора Ющенка, був доданий до



вступної частини, і відповідно була оновлена хронологія.

«Historical Dictionary of Ukraine», який містить близько 700 статей на 912 сторінках, можна замовити безпосередньо у видавництва за US \$110.00 (Scarecrow Press, 4501 Forbes Blvd., Ste. 200, Lanham, MD 20706, USA). Знижка 15% буде надана тим, хто замовить видання через інтернет за адресою www.scarecrowpress.com.

основі спогадів Павла Скоропадського Марк фон Гаген простежує його еволюцію від генерала Російської імперської армії до гетьмана України. Дейвід Марплз робить оцінку недавніх журналістських і академічних дебатів про голодомор в Україні 1932–33 років. Базуючись на результатах клопіткої праці в архівах Греко-Католицької консисторії у Львові, Френсес Свиріпа досліджує цінності галицьких селян у першій половині XX ст. Патриція Кеннеді Грімстед розглядає долю судової документації з Київського архіву давніх актів, які зникли після Другої світової війни. Іван Химка порівнює останні праці польських і українських

істориків мистецтва про ікони українського походження і дає конструктивну пропозицію, як краще класифікувати ці твори. Нарешті, Андреас Каппелер подає вичерпний критичний огляд німецькомовних праць з української історії, написаних у XX ст.

Різноманітність тем та обсяг інформації й ідей «Синопису» належним чином ушановують Зенона Когута, плідного автора із широкими науковими інтересами.

Ціна книжки у твердій обкладинці — 44.95 дол.; у м'якій оправі (як випуск «Журналу українознавчих студій») — 28.00 дол. Замовлення можна здійснити вживаючи кре-

дитну картку на вебсайті видавництва, через безпечну систему електронних замовлень (за адресою <www.utoronto.ca>). Можна також зателефонувати або вислати замовлення листом або факсом (долучивши чек або вказавши число кредитної картки), безпосередньо до видавництва за адресою:

CIUS Press
450 Athabasca Hall
University of Alberta
Edmonton, AB T6G 2E8
факс: (780) 492-4967
тел: (780) 492-2973
е-пошта: cius@ualberta.ca

Новини КІУСу

КІУС на 20-му Міжнародному конгресі історичних наук

Між 3 та 9 липня 2005 року у Сіднеї, Австралія, відбувся 20-й Міжнародний конгрес історичних наук. Подібні конгреси відбуваються раз на п'ять років і є найбільш престижними зібраннями історичного співтовариства, які підбивають підсумки та визначають подальші перспективи розвитку історичної науки у світі.

Участь науковців КІУСу у 20-му Міжнародному конгресі історичних наук відбулася у рамках співпраці з Національним комітетом істориків України та його головою, академіком Ярославом Ісаєвичем, з яким було заздалегідь узгоджено питання тем та формату участі. КІУС у Сіднеї представляли керівники Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика д-р Франк Сисин та д-р Сергій Плохій. Директор Центру д-р Сисин виступив як дискуснт на одній з найбільших сесій конгресу, що мала назву «Міт, влада та історія: відповідальність історика». Д-р Сисин не тільки представив свої погляди на доповіді, виголошені на сесії, але й зупинився на проблемах сучасної української історії та відповідальності істориків перед суспільством.

Д-р Сергій Плохій, який також є директором Програми дослідження релігії та культури КІУСу, був організатором сесії про релігію та публічну сферу, яка включала як доповідачів науковців зі Сполучених Штатів Америки, Великобританії та Китаю. У своєму виступі, що представляв головні теми обговорення на сесії, д-р Плохій зробив особливий наголос на розвитку церковно-державних відносин у країнах Центрально-Східної Європи, і зокрема, в Україні. Резюме доповідей д-ра Сисина та д-ра Плохія були надруковані в матерія-



Зліва — направо: Всеволод Наулко, Віктор Остапчук, Христина Бейлі, Франк Сисин, Сергій Плохій

лах конгресу. Те, що працівники КІУСу виступили на конгресі не тільки як доповідачі, але також як організатори сесій говорить про зростання авторитету Центру ім. Петра Яцика та української історичної науки в цілому.

Під час роботи конгресу, д-р Плохій на прохання академіка Ісаєвича представляв Національний комітет істориків України та взяв участь у голосуванні про визначення місця проведення наступного конгресу. Серед двох міст-претендентів на роль господаря конгресу 2010, а це були Париж та Амстердам, переміг останній. Історики КІУСу допомагали учасникам конгресу з України подолати мовний бар'єр. Вони також зустрілися з представниками української громади Сіднею. Д-р Сисин відвідав Універ-

ситет ім. Монаша у Мельбурні, а також виступив з лекціями у цьому університеті та перед українською громадою Мельбурна та Канберри. Було обговорено також перспективи співпраці з д-ром Марком Павлишином, керівником українознавчої програми Університету ім. Монаша.

**Підтримуйте
українознавчі студії.**

**Станьте меценатом
КІУСу!**

Науковці КІУСу на конгресі Міжнародної асоціації українців у Донецьку

Шостий конгрес Міжнародної асоціації українців (МАУ), який раз на три роки збирає науковців для презентацій і обговорень нових праць з гуманітарних і соціальних досліджень про Україну, цього разу відбувся в Донецьку від 28 червня до 1 липня. Понад шістьсот учасників із більш ніж двадцяти країн зареєструвалися на конгрес. Шостий конгрес був другим, що відбувся в Східній Україні, сильно зрусіфікованій за радянського часу. Приймав гостей конгресу Донецький національний університет, який зробив усе можливе, щоб ця подія мала інтелектуальний і організаційний успіх. Ректор університету д-р Володимир Шевченко, математик із міжнародною репутацією та нагородами, навіть змушений був узяти позику, щоб забезпечити належне фінансування конгресу.

Учасники конгресу довідалися про проекти й програми Канадського інституту українських студій, який був представлений вісьмома співробітниками. На книжковій виставці був окремий стіл із виданнями Видавництва КІУСу. Директор КІУСу д-р Зенон Когут зустрівся з д-ром Шевченком, деканом історичного факультету д-ром Петром Добровим, віце-деканом університету д-ром Юрієм Теміровим та членами історичного факультету Вадимом Задунайським і Надією Теміровою. Д-р Темірова написала працю про поміщиків в Україні (1861–1917 рр.) на кошти дослідницької дотації КІУСу. Д-р Когут головував на сесії „Батурин — Гетьманська столиця”, на якій були представлені доповіді за результатами підтриманих КІУСом археологічних розвідок про резиденції гетьманів Івана Мазепи й Кирила Розумовського, а також доповідь д-ра Тетяни Яковлевої (Санкт-Петербурзький університет) про її відкриття частини архіву Мазепи в санкт-



Учасники сесії «Батурин – Гетьманська столиця»

петербурзьких фондах. Д-р Когут також був головою сесії, присвяченої діяльності Східного інституту українознавства ім. Ковальських (підрозділ КІУСу, що знаходиться в Харкові), на якій з доповідями виступили його директор д-р Володимир Кравченко та директор запорізького відділу інституту д-р Анатолій Бойко. На сесії „Українські виклики для російської культури (ранньомодерна доба)” д-р Когут прочитав доповідь на тему, над якою він нині працює — „Політика, замаскована як історія: генеза київського «Синопису» (1665–75 рр.)”.

Помічник директора КІУСу д-р Богдан Клід узяв участь у сесії „Українське націотворення кінця XVIII–XX ст.” з доповіддю „Народницькі патріотичні пісні 1860–х років”.

Директор інститутського Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика д-р Франк Сисин головував на сесії про козацький період і разом із д-ром Леонідом Герецем (Коледж Бріджвотер штату Массачусетс)

зробив доповідь під заголовком „Утіні Магури: усна історія західного бойківського регіону в XX ст.”. Як віце-президент МАУ на Північну Америку д-р Сисин відіграв важливу роль в організації конгресу.

Директор Програми досліджень релігії і культури д-р Сергій Плохій виголосив доповідь на тему „Україна чи Малоросія? Або з ким і чому сперечається автор «Історії Русів»?” Д-р Плохій був дискусантом на сесії „Релігія в Україні на початку XXI ст.” та головою секції „Популярна культура при соціалізмі й опісля”.

Роман Сенькусь, президент Канадської асоціації українознавства й директор видавничої програми КІУСу, головував на сесії „Проблеми транслітерації, перекладу й термінології в англomовному українознавстві”. На тій сесії Уляна Пасічник, відповідальна редакторка проекту перекладу «Історії України-Руси» Михайла Грушевського, розглянула проблеми наукового й художнього перекладу. Старший редактор Видав-

ництва КІУСу Мирослав Юркевич запропонував систему транслітерації для англомовних видань з українськомовності.

Координатор Українсько-канадської програми КІУСу Андрій Макух виступив на сесії, присвяченій східно- й центральноевропейській діаспорі на Заході, з доповіддю „Українські канадці: чотири хвили іміграції й зміна перспектив на Україну”.

Конгрес МАУ відвідали представники всіх урядових рівнів, і він був широко висвітлений у місцевих і національних ЗМІ. В центрі уваги кон-

гресу було надання почесних докторських ступенів відомому літературному критикові й колишньому політичному дисиденту та Міністру культури Іванові Дзюбі і мюнхенському журналісту й науковцю Богданові Осадчуку, публікації якого сприяли польсько-українському примиренню. Президент МАУ, який залишає свій пост, д-р Марк фон Гаген з Колумбійського університету, закликав до того, щоб дух Помаранчевої революції був принесений в Академію наук з метою демократизації й де бюрократи-

зації української науки. Конгрес завершився обранням нового президента МАУ, д-ра Ярослава Яцкова (директора Головної астрономічної обсерваторії та Інституту енциклопедичних досліджень НАН України), та віце-президента — д-ра Джованні Броджі Беркоф (Мілянський університет). Наступний конгрес МАУ, який плянується провести в Сімферополі або Дніпропетровську, зосередиться на Східній і Південній Україні, спонукаючи ці регіони до більшої інтеграції у світ української науки.

Семінари та лекції КІУСу (зима 2005 р.)

27 січня. Д-р Наталія Кононенко, завідувач Катедри української етнографії ім. Петра і Дорис Кул, відділ сучасних мов і культурних студій, Альбертський університет. „Радянський ритуал/пострадянський ритуал: невтралізування соціальної інженерії?”



Роман Сербин

10 лютого. Д-р Віктор Кревс, Підготовча школа для іноземних студентів, Львівський національний університет ім. Івана Франка. „Львівський національний університет ім. Івана Франка та його

роля у ‘Помаранчевій революції’”.

11 лютого. Д-р Віктор Кревс, Підготовча школа для іноземних студентів, Львівський національний університет ім. Івана Франка. „Можливості проведення навчально-дослідної роботи у Львові”.

10 березня. Д-р Роман Сербин, професор-емерит, відділ історії, Квебекський університет, Монреаль. „Міт і пам’ять: ‘Велика Вітчизняна війна’ і формування української радянської ідентичності” (39-та щорічна Шевченківська лекція).

11 березня. Д-р Роман Сербин, професор-емерит, відділ історії, Квебекський університет, Монреаль.

„Наклеп на українську громаду: участь СРСР у публікації праці Дагласа Тотла «Шахрайство, голодомор і фашизм...»”.

17 березня. Д-р Ростислав Мельників, факультет української літератури, Харківський національний педагогічний університет ім. Григорія Сковороди. „Володимир Свідзінський: контекст для легенди”.



Владислав Касків

4 квітня. Д-р Вадим Кукушкін, відділ історії і клясичних студій, Альбертський університет. „Непроникна імперія? Еміграція, суспільство й держава в пізній Російській імперії”.

14 квітня. Відкритий форум з координатором „Пори” Владиславом Касковим (Київ).



Вадим Кукушкін

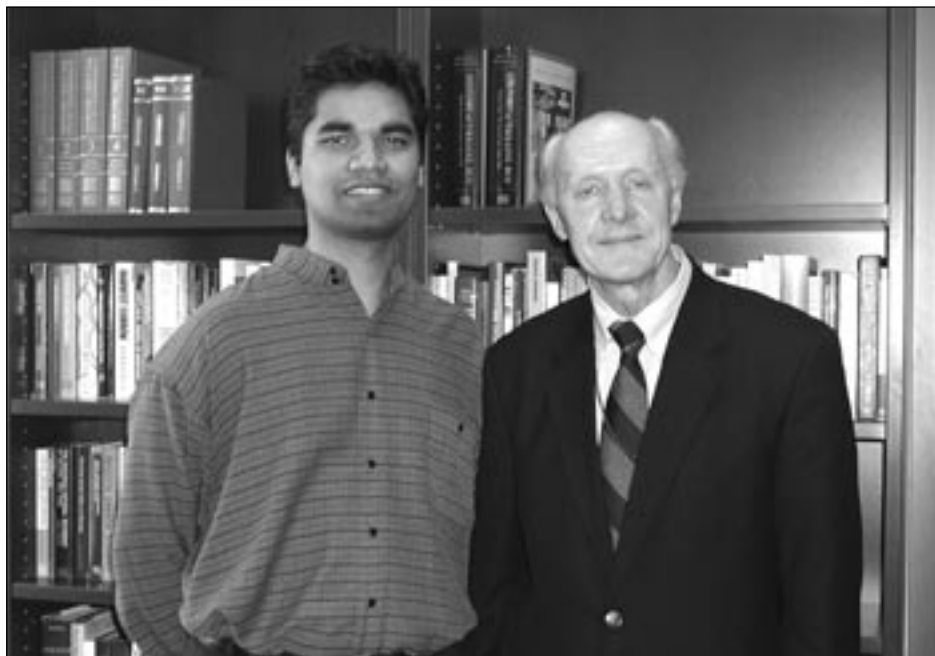
Львівський університет

Продовження з 1-ої сторінки

університету), щоб обговорити нинішній стан співробітництва й шляхи його розширення між двома установами. Професор Кревс також провів численні зустрічі з викладачами, співробітниками й студентами різних відділів для обговорення такої співпраці. Також мали місце зустрічі з високими посадовцями університету, а саме: д-ром Ґрегорі Тейлором (декан факультету природничих наук), д-ром Ендрю Ґріншо (заступник віце-президента з питань наукової роботи) та д-ром Марком Арналом (декан франкомовного факультету ім. св. Івана). Інші зустрічі відбулися з головами й працівниками фізичного, математичного, біологічного, хемічного, соціологічного, політологічного відділів, відділу сучасних мов і культурних студій та Національного інституту мікротехнології.

У КІУСі д-р Кревс зустрівся з директором Методичного кабінету української мови Марусею Петришин та головним менеджером Українознавчого консорціуму Інтернет-порталу (УКІП) Кім Робінсон, щоб обговорити питання викладання української мови іноземним студентам Львівського університету та сприяти у розробці підручника й інших засобів з викладання української мови. Д-р Кревс також вів переговори з керівником відділу мовних програм Іваном Соколовським та іншими офіційними представниками Міністерства освіти Альберти про можливу участь працівників Підготовчої школи Львівського університету в пробному проєкті з тестування української мови в середніх школах Едмонтону.

Під час свого перебування в університеті д-р Кревс прочитав лекцію „Львівський національний університет ім. Івана Франка та його роль у ‘Помаранчевій революції’” та провів інформаційну зустріч „Можливості проведення навчально-дослідної роботи у Львові”. Він



Зліва — направо: Ренні Хан (відділ зв'язків із закордоном Альбертського ун-ту) та Віктор Кревс (Львівський ун-т)

також виступав перед українськими громадами в Калґарі й Вікторії, Британська Колумбія. Ці зустрічі організувала керівник програми розвитку фондів КІУСу Анна Біско.

У результаті візиту професора Кревса, й насамперед його співпраці з Беррі Тонгом, була підготовлена угода про обмін студентами й навчання закордоном. Вона має бути підписана цієї осені після приїзду до Едмонтону ректора Львівського університету д-ра Івана Вакарчука. Хоча внаслідок угоди й очікується поживлення студентського обміну між університетами, питання фінан-

сової підтримки постає особливо гостро, враховуючи швидке зростання вартості вищої освіти й авіатранспорту. У зв'язку з запланованим візитом д-ра Вакарчука до Альбертського університету КІУС планує провести кампанію на збирання 60,000–75,000 дол. для заснування вічного фонду, з якого щорічно будуть надаватися дві стипендії на суму близько 1,200–1,500 дол. кожна студентам обох закладів. Щоб підтримати цю ініціативу або отримати детальнішу інформацію, будь ласка, звертайтеся до КІУСу.

**Крім заповітів, страхові поліси на життя —
це найпоширеніший спосіб зробити
запланований подарунок КІУСові.**

**За докладнішими інформаціями просимо дзвонити на
780.492.2973, надіслати факс на 780.492.4967, або
електронного листа на адресу cius@ualberta.ca.**

У центрі уваги — меценати КІУСу



Влас і Василина Даркович

Д-р Влас Даркович

Влас Даркович приїхав до Канади зі села на Волині неподалік Луцька у віці семи років, знаючи лише два слова по-англійському—Бог і ложка. Він не знає, чому саме ці два слова затрималися в його пам'яті, але це було все, що він запам'ятав з уроків англійської мови від сільського кравця. Цей кравець жив деякий час у Сполучених Штатах і трохи знав мову; тому батько Власа найняв його як учителя для родини Дарковичів, а разом з тим замовив у нього новий одяг і взуття для всіх перед родинною поїздкою до Канади 1928 року.

Порівнюючи з іншими імігрантами, які прибули до Канади у міжвоєнний період переважно з сільських районів України, д-р Даркович досяг багатьох успіхів. На час його виходу на пенсію 1984 року він досягнув найвищих щаблів освіти й зробив вагомий внесок як у своїй професійній діяльності, так і на ниві українських студій. Влас—або Вільям, як його

називали колеги—здобув ступені B.S.A. (1944) і магістра наук (1947) з управління фермерським господарством у Саскачеванському університеті, а згодом—доктора філософії (1952) з економічної теорії, економіки й статистики сільського господарства в Айовському університеті. Впродовж своєї кар'єри він був учителем, редактором і автором різних публікацій, займаючи державні посади в Міністерствах сільського господарства й регіонального економічного розвитку, Правлінні розвитку Атлантичного регіону та Міністерстві статистики Канади. Він також входив до складу робочої групи, яка займалася розробкою структури національної економічної статистики Канади—головної аналітичної бази даних для вироблення розрахунків економічного розвитку країни та її економічних показників.

Участь в академічній і соціальній діяльності української громади була важливою часткою життя д-ра Дарковича. Він належав до багатьох українських організацій, докладаючи свої управлінські здібності й фінансові спроможності до різних проектів і заходів. Він теж зробив значний вклад в українознавство. Однією з його перших публікацій був буклет *Ukrainians in Canada: The Struggle to Retain Their Identity* (Ukrainian Self-Reliance Association, Ottawa Branch, 1967). Найважливішою аналітичною працею д-ра Дарковича була його *A Statistical Compendium on the Ukrainians in Canada, 1891–1976* у співредакторстві з сенатором Павлом Юзиком, видана 1980 року Видавництвом Оттавського університету. Довідник мав широкий відгук і досі служить важливим джерелом з історії українців у Канаді. Також у співпраці з Павлом Юзиком д-р Даркович відредагував *Ukrainian Canadians and the 1981 Canada Census: A Statistical*



Олена Даркович

Compendium, доповнення до ранішої праці, що вийшло друком як № 22 в серії дослідних звітів КІУСу (1988). Після виходу на пенсію д-р Даркович переїхав з Оттави до Едмонтону й став займатися дослідницькою роботою в Канадському інституті українських студій.

1989 року він заснував у КІУСі вічний фонд у пам'ять своєї дружини Олени (дівоче прізвище Михайленко), яка померла 1977 року. Значна частина коштів для Вічного фонду ім. Олени Даркович надійшла від страхового полісу на її життя й інших активів.

Олена Даркович походила з родини перших поселенців. Її батьки, Матвій і Варвара, оселилися в Гаффордській окрузі Саскачевану на початку ХХ ст. Вона отримала ступінь бакаляра з домашнього господарства в Саскачеванському університеті, після чого працювала соціальним службовцем, а пізніше учителькою в Манітобі. Під час літніх зайнять в Інституті св. Івана в Едмонтоні вона познайомилася з Власом і згодом одружилася з ним. Коли Олена дізналася про свою невиліковну хворобу, вона

дала згоду на друге одруження Власа, але за умови, що він візьме її добру подругу Василину Бойко (дівоче прізвище Райчиба), яка вже давно була вдовою. Влас і Василина одружилися 1980 року й 1988 переїхали до Едмонтону, де Василина тривалий час мешкала перед тим.

Вічний фонд ім. Олени Даркович почав діяти в 1992–93 навчальному році на основі прибуткового відсотку, і з того часу багато студентів можуть пишатися тим, що стали його стипендіатами. Стипендія ім. Олени Даркович присуджується щорічно студентам-докторантам, які задо-

вольнили всі програмні вимоги й працюють над дисертацією на українську чи українсько-канадську тему з освіти, історії, права, гуманітарних і соціальних наук, жіночих студій або бібліотекознавства. Цього року стипендію було надано двом кандидатам: студентці відділу антропології університету ім. Джонса Гопкінса Анні Фурньє та студенту відділу психології освіти Альбертського університету Ігорю Кобелю. (Дивись статтю про стипендії на с. 12–13 цього випуску.)

Д-р Даркович є одним із найбільш вірних прихильників Канадського

інституту українських студій. Він щорічно робить внески до фонду, заснованого в пам'ять своєї дружини. Докторська стипендія — це належна данина Олені Даркович, яка була вдома своїм співчутливим ставленням до тих, хто терпів від соціальних та інших незгод. На сьогодні уставний капітал фонду досяг 169,659 дол. Влас Даркович вважає, що цей Вічний фонд має призначення підтримувати високий академічний рівень українознавства й запевнити, що стипендії використовуються з доброю метою.

Нагороди Наші стипендіати

Щороку Канадський інститут українських студій надає стипендії кращим студентам-бакалярам, магістрам і докторантам на підставі їхніх академічних успіхів, наукових пошуків у різних ділянках українських і українсько-канадських студій та співпраці з українською громадою. Ці нагороди надаються за рахунок відсотків від коштів вічних фондів, заснованих спеціально для відзначення досягнень в науці й заохочення студентів займатися академічними програмами на ниві українознавства.

На 2005–6 навчальний рік двоє студентів отримали бакалярські нагороди. Тамара Лінн Горпинюк отримала дві нагороди: бакалярську стипендію з Вічного фонду ім. родини Лева Криси та стипендію з освіти від Вічного фонду Клубу українських професіоналістів і підприємців (Едмонтон). Тамара є випускницею української двомовної програми, співає в церковному хорі парафії Св. Миколая, танцює в ансамблі українського танцю „Вогонь” і була координатором літніх таборів українського танцю. У вересні 2005 р. Тамара розпочне свій четвертий рік навчання на факультеті освіти Альбертського університету із спеціалізацією з середньої освіти.



Тамара Горпинюк

Студент третього року навчання Школи бізнесу Альбертського університету Олександр Полковський отримав нагороду з Фонду Меморіальної стипендії ім. Степана Кобринського. Ця нагорода присуджується раз на два роки студентам-бакалярам Альбертського університету за добрі наукові успіхи або відмінне знання української мови. У своєму листі-підтвердженні Олександр подякував усім, причетним до заснування стипендії, і відзначив, що „якби не ваші зусилля, отримати вищу освіту було б набагато складніше”.

Заступник директора КІУСу д-р Богдан Клід, який був головою конкурсного комітету, зауважив, що „цього року студенти, які подавалися на стипендії, були талановиті, а деякі кандидати — надзвичайно сильні”. Стипендія з Вічного фонду ім. Марусі й Михайла Дорошів, яка щороку присуджується студенту, що працює над дисертацією на українську чи українсько-канадську тему з освіти, історії, права, гуманітарних і соціальних наук, мистецтва, жіночих студій або бібліотекознавства, цього року була надана Еріку Тейлору Вудсу. Ерік є кандидатом на магістерський ступінь у відділі політології Саскачеванського університету. У своїй дисертації він звертається до політичної теорії і розглядає питання, як українсько-канадська ідентич-



Олександр Полковський



Ерік Вудс

ність може бути вагоміше представлена в канадській публічній сфері.

Меморіяльна докторська стипендія ім. Олени Даркович присуджується щорічно студенту-докторанту, який задовольнив усі програмні вимоги і працює над дисертацією на українську чи українсько-канадську тему в одній із ділянок, згаданих вище.

Цього року стипендію було

надано двом відмінним кандидатам, Анні Фурньє й Ігорю Григоровичу Кобелю.

Анна Фурньє здобула ступені бакаляра у МакГільському університеті, магістра природничих наук—у Монреальському університеті й магістра наук—в університеті ім. Джонса Гопкінса, де вона зараз є докторантом у відділі антропології. Вільно володіючи англійською, французькою й еспанською, Анна оволоділа й українською мовою за час своїх частих поїздок в Україну, де вона збирала матеріали для свого дослідження. В її дисертації п.з. „Освітня практика і творення демократичного суспільства в Україні” пропонується „антропологічний підхід до процесів демократизації, які нині відбуваються в Україні”, з особливою увагою до ролі шкіл у плеканні демократичного суспільства.

Після свого приїзду до Канади 1998 року Ігор Кобель

невтомно докладав зусиль до досліджень і академічної співпраці між Канадою і Україною в ділянці спеціальної освіти, зокрема стосовно глухих студентів або тих, які мають слухові вади. Ігор отримав два бакалярські ступені в Україні і навчав глухих студентів у львівській школі-інтернаті, після чого він здобув ступінь магістра освіти в Альбертському університеті, а нині розпочав докторську програму у відділі психології освіти. Він запропонував розробити нову двомовну/двокультурну модель освіти глухих студентів, яку він поклав в основу своєї дисертації—„Застосування канадського досвіду в реформі освіти глухих в Україні”. Після завершення навчання Ігор плянує повернутися на свою батьківщину й до своєї родини у Львові та прийняти пропозицію Львівського університету стати повним викладачем із спеціальної освіти.

У навчальному 2005–6 році загальна сума, виділена КІУСом на бакалярські, магістерські й докторські стипендії, склала 32,000 дол. Вітаючи всіх стипендіатів, директор КІУСу д-р Зенон Когут сказав: „Ми бажаємо вам великого успіху у ваших наукових пошуках і професійній кар’єрі й заохочуємо вас і в майбутньому підтримувати зв’язки з Канадським інститутом українських студій”.



Ігор Кобель

Сердечно дякуємо за Вашу підтримку!

КІУС щиро дякує всім жертводавцям. Через фінансування програм та проєктів, стипендій для студентів і аспірантів та дотацій для науковців Ви підтримуєте розвиток українських студій.

Щоб скласти пожертву на КІУС, просимо користуватися залученим конвертом.

З питаннями про заснування іменних або цільових фондів при КІУСі просимо звертатися до директора інституту.

Стипендії та дотації – 2005–2006 рр.

Навчальні стипендії

Бакалярська стипендія ім. родини Лева Криси

Тамара Горпинюк, педагогічний факультет, Альбертський університет

Стипендія Меморіального фонду ім. Степана Кобринського

Олександр Полковський, факультет бізнесу, Альбертський університет

Стипендія з педагогічної освіти Вічного фонду Клубу українських професіоналістів і підприємців Едмонтону

Тамара Горпинюк, педагогічний факультет, Альбертський університет

Магістерські та докторські стипендії

Магістерська стипендія Вічного фонду ім. Марусі та Михайла Дорошів

Ерік Вудс, відділ політології, Саскачеванський університет. «Хто промовляє за українських канадців: аналіза ставлення Конгресу українців Канади до канадської політики багатокультурності».

Докторська стипендія Меморіального фонду ім. Олени Даркович

Ігор Кобель, відділ психології освіти, Альбертський університет. «Застосування канадського досвіду в реформі освіти глухих в Україні».

Анна Фурньє, відділ антропології, Університет ім. Джонса Гопкінса. «Освітня практика та творення демократичного суспільства в Україні».

Постдокторські та інші стипендії

Навчально-дослідна стипендія ім. Непораних

Олена Гузар, Тернопільський національний педагогічний університет. «Мовна політика в Україні: встановлення норм у новій політичній дійсності».

Стипендії та дотації ім. Івана Коляски

Віктор Брехуненко, Інститут української археографії та джерелознавства НАН України, Київ. «Типологія козацьких спільнот Східної Європи в XVI – першій половині XVII ст.»

Ольга Лучук, факультет міжнародних відносин, Львівський національний університет ім. Івана Франка. «Юрій Луцький і сучасники: дослідження епістолярної спадщини вченого в контексті української культури».

Ростислав Мельників, Харківський національний педагогічний університет ім. Г. Сковороди. Ксерокопіювання збірок «МУР» та «Арка» для бібліотеки Харківського педагогічного університету ім. Г. Сковороди.

Ірина Тюрменко, Національний університет харчових технологій, Київ. «Іван Огієнко (Митрополит Іларіон) у релігійному, науковому та громадському житті Канади».

Наталя Яковенко, відділ історії, Національний університет «Києво-Могилянська Академія». Вступна доповідь на презентації перекладу книги Михайла Грушевського «Історія України-Руси», т. 9, кн. 1.

Дослідні дотації

Вічний фонд ім. Дмитра і Стефанії Куп'яків

Борис Савчук, історичний факультет, Прикарпатський національний університет ім. В. Стефаника, Івано-Франківськ. «Лики мужности і трагічної долі (історико-публіцистичні нариси)».

Вічний фонд ім. Олега Зуєвського

Марко Стех, Канадський інститут українських студій, Торонтський відділ. Публікація збірки оповідань Емми Андіївської.

Вічний фонд ім. Олександра і Галини Кулагиних

Олександр Тригуб, катедра міжнародних відносин та філософії, Миколаївський державний університет. «Православна церква в лещатах тоталітарного режиму (20—30-ті рр. XX століття) на матеріалах України».

Вічний фонд ім. родини Ремезів

Надія Білик, Тернопільська академія народного господарства. «Культурологічна спадщина Богдана Лепкого».

Надія Дирда, музей Богдана Лепкого, Бережани, Тернопільська область. Видання книги поезій Б. Лепкого.

Рената Руснак, факультет міжнародних і політичних студій, Ягеллонський університет, Краків. «Між культурою та політикою: Богдан Лепкий у колі польської культури».

Меморіальний фонд ім. Володимира Дилинського

Костянтин Курилишин, Львівська наукова бібліотека НАН України. «Легальні україномовні періодичні видання під час Другої світової війни». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Петра Чорного.)

Роман Шуст, історичний факультет, Львівський національний університет ім. Івана Франка. Упорядкування колекції античних монет нумізматичної збірки університету.

Меморіальний фонд ім. Марусі Онищук та Іванка Харука

Оксана Кісь, Інститут народознавства НАН України, Львів. «Україна XX ст. у спогадах жінок». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Петра Чорного.)

Михайлина Коцюбинська, Інститут літератури НАН України, Київ. «Із книги споминів». (Дотація фінансована спільно з Програмою дослідження Східної України ім. Ковальських.)

Ігор Марков, Інститут народознавства НАН України, Львів. «Особливості соціального самовизначення українських трудових мігрантів у країнах перебування». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Миколи Кліда.)

Володимир Мезенцев, відділ слов'янських мов і літератур, Торонтський університет. «Археологічні розкопки в Батурині 2005 р.». (Дотація фінансована спільно з Програмою дослідження Східної України ім. Ковальських.)

Меморіальний фонд ім. Миколи Кліда

Ігор Марков, Інститут народознавства НАН України, Львів. «Особливості соціального самовизначення українських трудових мігрантів у країнах перебування». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Марусі Онищук та Іванка Харука.)

Меморіальний фонд ім. Петра Чорного

Сергій Горін, Національний університет «Києво-Могилянська академія». «Монастирі Західної Волині (друга половина XV – перша половина XVII ст.).»

Валентин Жаронкін, відділ історії, Національний університет «Києво-Могилянська Академія». «Острозька ординація: 1618–1775 рр.»

Оксана Кісь, Інститут народознавства НАН України, Львів. «Україна XX ст. у спогадах жінок». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Марусі Онищук та Іванка Харука.)

Роберт Климаш, Вінніпег, Манітоба. «Листи та інші документи Володимира Климова».

Костянтин Курилишин, Львівська наукова бібліотека НАН України. «Легальні україномовні періодичні видання під час Другої світової війни». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Володимира Дилинського.)

Тетяна Курінна, Черкаська область, Україна. «Історія благодійництва на середньому Подніпров'ї». (Дотація фінансована

спільно з Програмою дослідження Східної України ім. Ковальських.)

Володимир Поліщук, Інститут української археографії та джерелознавства НАН України, Київ. «Великокнязівські замкові уряди на Волині між Першим і Другим Литовськими Статутами (1529–1566 рр.).»

Програма дослідження Східної України ім. Ковальських

Андрій Бовгиря, Інститут історії України НАН України, Київ. Наукове видання «Короткого опису Малоросії».

Олена Боряк, Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології НАН України, Київ. «Повсякденність українського села в умовах нацистської окупації під час Другої світової війни».

Владислав Верстюк, Інститут історії НАН України, Київ. «Історіографія Української Центральної Ради».

Сергій Єсельчик, Університет Вікторії. «До питання культурної історії українського проекту».

Михайлина Коцюбинська, Інститут літератури НАН України, Київ. «Із книги споминів». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Марусі Онищук та Іванка Харука.)

Тетяна Курінна, Черкаська область, Україна. «Історія благодійництва на середньому Подніпров'ї». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Петра Чорного.)

Володимир Мезенцев, відділ слов'янських мов і літератур, Торонтський університет. «Археологічні розкопки в Батурині 2005 р.». (Дотація фінансована спільно з Меморіальним фондом ім. Марусі Онищук та Іванка Харука.)

Міхаель Мозер, Віденський університет. Підготовка його вибраних праць для публікації в Україні.

Тетяна Опаріна, Інститут історії Академії наук Російської федерації, Москва. «Перехрещення українських козаків та українського духовенства в Росії в 1620–1625 рр.»

Віктор Остапчук, відділ близько- та середньосхідних цивілізацій, Торонтський університет. «Степова Україна з перспективи світової історії».

Олена Титар, відділ філософії, Харківський національний університет ім. В. Каразіна. «Культура Слобідської України: дослідження національної та культурної ідентичності».

**Ваша щедрість допомогла
Канадському інституту українських
студій стати провідним центром
української науки поза Україною.**

**Закликаємо Вас до подальшої
підтримки нашої діяльності.**